

Din cele mai vechi timpuri, credința în puterea divină a fost una dintre căile ce puteau fi urmate benevol de către oameni. Mai pe la începutul Lumii, vârsta la care se ajungea se număra în sute de ani, timp în care se nășteau fii și fiice. Exemplu: Iar de toate, zilele lui Matusalem, pe care le-a trăit, au fost nouă sute șazeci și nouă de ani și apoi a murit (Vechiul Testament, Facerea, Cap. 5: Neamurile patriarhilor de la Adam până la Noe, v. 27).

Numărul locuitorilor de pe pământ creștea, după cum a fost porunca dată de Dumnezeu. Astfel s-a înmulțit și numărul caracterelor oamenilor. Au apărut modurile de supraviețuire, luptele pentru existență și pe de altă parte dorințele unora de a avea mai mult decât necesarul. Și dacă se putea, obținerea să fie prin alte metode decât munca cinstită, neluându-se în seamă că acestea erau neplăcute Făcătorului Lumii... Probabil astfel s-au înmulțit și divergențele dintre pământeni, în detrimentul unei vieți în liniște și pace.

Din exemplul lui Abel și Cain, ajungem la concluzia că atunci a luat naștere adevărata ură între cei de-un neam sau între persoane de orice seminție și preocupare. Mai ales a luat naștere ura unor oameni împotriva chiar a Creatorului lor. Tainele se înmulțeau. Printre ele se număra și rugăciunea, metodă prin care se aducea slavă divinității sau se șopteau dorințe care puteau fi îndeplinite doar de Dumnezeu. Prigonirea celor care credeau în Puterea Divină a devenit un scop pentru unele persoane sau grupuri care nu admiteau că cineva e considerat mai puternic și mai demn de slavă decât însăși ființa lor.

Ca să se poată ruga, oamenii au găsit metode: au plecat în pustie unde și-au făcut altare de închinăciune, grote, au înălțat schituri, biserici, mănăstiri. Populația din România fiind în majoritate de religie ortodoxă, „la tot pasul” se aude vorbindu-se despre credința în puterea divină. Noi, românii, știm și credem că „de la Dumnezeu sunt toate!” Ca o dovadă că poporul român este unul credincios, stă mărturie numărul mare al locașurilor de cult așezate pe tot cuprinsul țării. Din consemnările celor preocupați cu evidența locurilor sfinte, aflăm că în România există 15.218 locașuri de cult, dintre care 637 mănăstiri și schituri.

Fiecare biserică sau mănăstire poartă specificul zonei din care provine. Iar încărcătura istorică de

zeci, sute sau mii de ani, le dă și calitatea de obiective turistice. Mănăstirile pe de o parte se aseamănă, iar pe de altă parte se diferențiază. Asemănarea constă în mare parte din respectarea arhitecturală, după legile stabilite cu amănuntul de Tatăl Ceresc, pentru construirea primului lăcaș de închinăciune, „cortul sfânt”, a cărui descriere este păstrată în „Vechiul Testament”: „Domnul le dăduse înțelepciune și pricepere, ca să știe să facă tot felul de lucruri trebuitoare la locașul cel

sfânt” (Ieșirea, Cap. 36,

Alcătuirea cortului sfânt, v. 1).

Diferențierea se află în amănunte picturale, în icoane ale sfinților, care, oameni fiind cândva pe pământ, s-au jertfit pentru credința în Unul și Făcătorul de Viață – Dumnezeu și Legile Lui. Iar pictorii de icoane dăruți cu harul artei, prin tainele comuniunii cu sfinții, arată urmașilor chipurile lor. Fiecare locaș de cult are propria poveste care a circulat la început din gură în gură, confundându-se la un moment dat cu o legendă.

Astfel s-au petrecut lucrurile și cu Mănăstirea Almaș, locaș de cult ortodox, așezat pe valea pârâului Almaș, într-o poiană de la piciorul unui deal împădurit, care coboară pe malul pârâului. În prezent figurează ca monument istoric, în comuna Gârcia, județul Neamț, la 12 km de Piatra Neamț.

Povestea Mănăstirii Almaș datează de secole, însoțită de numele lui Vasile Almaș și a soției sale Maria, ciobani din Țara Hațegului, care au luat drumul pribegiei, din cauza asupririi conducătorilor maghiari din Transilvania, fiindcă îi sileau pe români să-și părăsească dreapta credință strămoșească.

În 1659, ajutați de țărani răzeși, ridică un paraclis din lemn, închinat Sfântului Nicolae, pentru oficierea slujbelor religioase. În paraclis au fost instalate icoanele mari și iconostasul de la biserica din satul natal, de unde fuseseră nevoiți să plece în pribegie. Icoanele se păstrează încă, în Muzeul Mănăstirii. Nu a trecut mult timp, că paraclisul a fost distrus de tătari, iar Maria Almaș a fost ucisă. Rămas văduv, Vasile a plecat la Mănăstirea Neamț, unde a fost hirotonit ca ieromonah cu numele Vasile.

În 1715 locașul cu hramul Sfântul Nicolae a fost reclădit de doamna Ecaterina Cantacuzino, soția spătarului Iordache Cantacuzino, funcționând ca schit de călugări. În 1821 schitul a fost prădat de eteriști, iar călugării au fost schingiuiți și alungați. În 1821 se zidește noua biserică din piatră, cu hramul „Duminica Tuturor Sfinților”, ctitorită de familia logofătului Balș. Biserica este în formă de cruce, și are trei turle, cea din mijloc fiind mai înaltă.

Altarul are două pridvoare: veșmântarul și procomidiarul. Catapeteasma este sculptată din lemn de stejar. În 1821, schitul a fost populat cu obște de maici. În decursul vremii, în ciuda opresiunilor și a dispozițiilor din timpul regimului fanariot, nu s-a ținut niciodată slujbă în limba grecească. În 1959, maicile au fost nevoite să plece la Mănăstirea Agapia și Văratec, schitul fiind închis pentru 30 de ani. În 1987, prin hotărârea Mitropoliei Sucevei, a fost reînființat Schitul Almaș, cu obște de monahi, subordonat Mănăstirii Horaia. Apoi au început lucrările de reconstrucție a Schitului și dependințelor. În 1990, schitul a fost ridicat la rangul de Mănăstirea Almaș, primind hramul de „Acoperământul Maicii Domnului”.

Ioana Stuparu

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*